

Nieuwsbrief juni 2011

www.bakinthailand.nl

‘Nemen we deze boeken mee naar Engeland en Zwitserland of pakken we ze in voor Thailand? Wat doen we met onze handdoeken? Dit oude speelgoed kan wel naar Roemenië. Waren de fietsen al verkocht? Fietsstoeltjes schepen we in hè?’ Een kleine greep uit vele beslissingen die we hebben moeten nemen de laatste weken in Nederland.

De afgelopen weken zijn erg druk en hectisch geweest. Het normale leven ging door: Celeste ging naar de peuterspeelzaal, doktersbezoekjes moesten worden gedaan met de kinderen, het huishouden, boodschappen etc . Tussen de bedrijven door regelden we zoveel mogelijk. Het visum: pasfoto’s moesten er komen met – in onze ogen- rare eisen: een uniek formaat, mannen met een stropdas om, netjes geschoren, vrouwen een ketting om... Diploma’s moesten worden vertaald, geboorteakten in het Engels worden aangevraagd, enzovoort. Het werd ons duidelijk waarom we werden geadviseerd ongeveer een halfjaar vóór aankomst in Thailand met de visumaanvraag te beginnen!

Ook probeerden we een poos van tevoren al zo veel mogelijk in te pakken. Celeste en Irene waren onder de indruk toen de tv en dvd-speler vertrokken en iets later het tv-kastje; we hadden opeens veel meer ruimte in de kamer! Het werd wat zorgelijk toen de klerenkast van Celeste werd opgehaald: ‘Waar moeten mijn kleren nu naar toe??’ Ook hier werd een tijdelijke oplossing voor gevonden. De kinderen leerden delen en weggeven, we betrokken ze in het wie wat zou krijgen. Het huis werd voor onze ogen leger. Af en toe vloog het me aan, werd ik wat boos: ‘Waarom moeten wij alles opgeven?!’ Maar dan hoorde ik de stille stem van God die zei: ‘Nee, Ík heb alles gegeven’ en dan kun je niets anders dan dit beschaamd belijden en verder gaan, vertrouwend op Gods plan voor ons leven.

Mark was nog aan het werk, tot en met eind mei. Hierna regelde hij zaken zoals het notariële gebeuren rondom het huis, de verzekeringen, de auto die vervangen moest worden door een bus ... (Probeer maar eens voor een half jaar met 3 kleine kinderen in te pakken... We hadden een grote kofferbak, maar dit ging duidelijk niet lukken! We hadden echt een busje nodig). Het was nog even spannend want een week voor vertrek was de bus nog niet rond! Fantastisch, hoeveel moeite er voor ons is gedaan om dit toch in orde te krijgen! De dag voor vertrek stond er een busje klaar: helemaal gereinigd en in orde gemaakt, de nodige onderdelen vervangen en klaar voor vertrek. Wat waren we dankbaar! Ook waren we erg blij met de hulptrouwen van de laatste weken: mensen die hielpen schoonmaken, oppasten en op andere manieren ons bij stonden.

Het waren ook weken van afscheid nemen: de laatste keer naar de peuterspeelzaal voor Celeste bijvoorbeeld. Ze verheugde zich al helemaal op het feit dat ze mocht trakteren! De kinderen en juffen hadden nog een leuke verrassing voor haar: een mooi boek waarin ze iets hadden geschreven en foto’s van henzelf hadden geplakt. Een mooie herinnering voor later.

Nog meer laatste keren volgden: de laatste keer bidgroep, Bijbelstudie met vrienden, de laatste werkdag, afscheid met Marks werk, vrienden die echt afscheid kwamen nemen, ... Voor we het wisten, zaten we met de ouders, broers, zussen, aanhang en kinderen voor de laatste keer aan tafel;

de avond voor vertrek. Moeilijk, allemaal met onze eigen gedachten en gevoelens, maar toch ook waardevol. Goed ook, om tijd te nemen voor het afscheid.

We probeerden het afscheid met iedereen toch nog wat luchtig te houden: 'Tot in december! We zien elkaar over een poosje weer!' Desondanks zijn er toch nog heel wat tranen gelaten.

Fijn, dat er zo veel bemoedigende bezoekjes, mails en kaarten kwamen, mensen die ons vertelden voor ons te bidden. Dit geeft kracht en bemoediging om door te gaan.

Laat op de avond, de dag voor het vertrek en de sleuteloverdracht, kwam de vraag op: 'Waar zullen we naartoe gaan op vakantie?' We hadden al wel een idee van de streek, maar verder waren we nog niet gekomen. We wilden in de buurt van Zwitserland zitten, ergens waar het goed weer zou zijn. Zuid-Duitsland, Oost-Frankrijk of Noord-Italië. Met de weersvooruitzichten erbij, kwamen we uit op een camping in de Drôme, Frankrijk dus. We boekten heel goedkoop een stacaravan op een kleine camping van alle gemakken voorzien.

Die vrijdag liepen we nog een keer door ons huis, afscheid nemend van mooie en gezegende jaren, ontmoetten de nieuwe eigenaars weer en vertrokken met hen naar de notaris. En dan verandert met 1 pennenstreek weer een heleboel. Geen 'thuis' meer...

Na het bezoekje aan de notaris zijn we met de kinderen vertrokken richting Duitsland. Hier hebben we overnacht en de volgende dag de reis naar Frankrijk verder gemaakt.

In Frankrijk hebben we geprobeerd zoveel mogelijk uit te rusten. Dit viel nog niet mee, de knop ineens omzetten. Na een paar dagen, waarin Anne-Marie ook wat ziek is geweest, lukte het wat meer om te ontspannen en we hebben een paar heerlijke weken gehad met de kinderen.

Nu staat het eerste tussenstation voor de deur: Zwitserland. Spannend: wie zijn de andere studenten, hoe is de huisvesting, hoe zwaar zal de studie zijn?? We verheugen ons erop om weer nieuwe dingen te leren en ons verder te ontwikkelen.

Gelukkig hebben we op de valreep nog iemand gevonden die bereid is om af en toe op de kinderen te passen en te helpen met de was: Hanneke Tijhof, een leuke vlotte 15-jarige meid, die 2 x 3 weken zal komen. De kinderen hebben al kennis gemaakt met haar en vinden het ook erg leuk dat ze komt. Hopelijk maakt een Nederlandse oppas de overgang naar de Engelstalige oppas wat makkelijker voor de kinderen en krijgt Anne-Marie wat meer tijd om aan de studie te besteden.

Afgelopen week kregen we een laatste update wat betreft de financiën. Ietwat teleurgesteld dat we er nog lang niet zijn, zijn we toch dankbaar dat het aantal sponsors is gegroeid: zo'n 75% zitten we nu op. Dat betekent dat er nog zo'n € 27000,- voor drie jaar moet worden toegezegd. We bidden en vertrouwen erop dat de Heere hierin zal voorzien en willen nogmaals een beroep op onze naaste omgeving en op de gemeente doen. Zonder jullie hulp kan dit mooie werk niet gedaan worden!

Tot slot: blijf voor ons bidden! Bid dat we de studie kunnen volhouden, dat we veel mogen leren over hoe kinderen bereikt kunnen worden met Gods Woord, dat onze kinderen het goed naar hun zin mogen hebben, dat Hanneke een goede tijd mag hebben met ons gezin, en dat we allemaal onze ogen gevestigd mogen houden op Hem, Die alles voor ons volbracht heeft en bij Wie iedereen terecht kan.

In Hem verbonden,

Mark en Anne-Marie Bak

Nieuwe foto's en korte verhalen: www.bakinthailand.nl